

טיפוס

עלון המועדון האלפיני הישראלי

גליון אפריל 1998

תוכן העניינים

רשימת השתלמויות 1
רשימת פעילויות 1
ÄÅÃÒÅÚ ÄÅÅÒÃ 1
ÃÁØ ÄÒÅØÊ 1
ÇÉÌÅÕ ÎÅÁÉÌ 3
ËÎÒÈ ÚÀÅÐÄ / ÒÉÃÏ ÔØÕ 3
ÒÌ ÇÁÌÉÍ Å÷ÙØÉÍ / ÀÐÃØÉÀÄ ÒÐÚÉ.....4

חודשים או יותר, המעוניינים להתחיל להוביל על אבני עיגון. הקורס ייערך בסופי שבוע. פרטים נוספים, החומר שיועבר בקורס וכו': בעלון פברואר, או אצל מיכה. המתעניינים מתבקשים להתקשר למיכה ולהרשם.

- בשבת ה - 2.5.98 ייערך ברמת ישי כנס המועדון האלפיני בשילוב עם תחרות טיפוס לזכר יואב ניר ז"ל. כל חברי המועדון, בנות זוגם, בני משפחותיהם וחבריהם מוזמנים.

חברי הועד

אלון אייזנברג	08-9723016
מיכה יניב	02-6789478
יואל שטרלינג	06-6370154
אשד בוטל	03-9330724
גלעד מרגלית	09-7492271

כתובת המועדון: המועדון האלפיני הישראלי
ת.ד. 59319, תל אביב 61593

כתובת אתר המועדון באינטרנט:
/http://www.geocities.com/Yosemite/9937

תיבת דואר אלקטרוני: E - MAIL : Israel-alpine@ mail.geocities.com

ãáø äòåøê

כל מטפס, ואפילו כזה שזה עתה סיים קורס טיפוס בסיסי, שמע סיפורים על תאונות טיפוס. תאונות שארעו בארץ או בחו"ל, תאונות שנסתיימו בפציעות חמורות, או במוות, ולעיתים אנחנו אומרים: "היה לו מזל", או "אני לא מבין איך הוא נשאר בחיים".
מוזר, שרוב התאונות, או 'כמעט תאונות' אצל מטפסים קורות לאו דווקא בזמן טיפוס אלא בדברים שאינם טיפוס, כל מיני עיסוקים 'צדדיים', הנלווים לטיפוס.
איגוד המטפסים האמריקאי, פירסם לפני מספר שנים, סטטיסטיקה על תאונות אצל מטפסים בארה"ב. היה מפתיע

רשימת השתלמויות

5: עזרה ראשונה למטפסים. 5.5.98, כוכב יאיר, באולם הספורט. (רם יניב).
6: השתלמות חילוץ (3), חילוץ מוביל, בית אריה (הבולדר).
7: טיפוס מלאכותי. המעוק העליון במשאש, (מיכה יניב).

ההשתלמויות במחיר סמלי של 10 שקלים לחברי מועדון. למטפסים שאינם חברי מועדון ההשתתפות בתשלום 50 ש"ח להשתלמות. לפרטים נוספים והרשמה לפנות למיכה. נשמח לקבל הצעות לנושאים נוספים.

רשימת פעילויות

חופש פסח ואדי ראם - ירדן.

פעילויות המועדון האלפיני מיועדות לחברי מועדון בלבד, ואינן תחליף לקורס טיפוס מסודר. הפעילויות במחיר סמלי של 15 שקלים (לכיסוי הוצאות הביטוח). מטפסים שאינם חברי מועדון יכולים להגיע לפעילות ולהרשם שם (אם יש מקום). על המשתתפים להביא עימם את כל הציוד. מספר המקומות מוגבל, נא להרשם מראש.
לפרטים והרשמה נא לפנות לעודד 06-6290720.

äåãòåú äåäòã

- חברי מועדון שטרם קיבלו כרטיסי חבר, מתבקשים להתקשר למיכה כדי לברר אילו פרטים חסרים. הפרטים החשובים להנפקת הכרטיסים הם שם בעברית ובאנגלית (כמו בדרכון), מספר דרכון, כתובת ותמונה.
- נפתחה ההרשמה לקורס הובלה נוסף. <u>הקורס מיועד למטפסים בכל הרמות</u>, בעלי נסיון של מספר

לגלות כי שמונים וחמישה אחוזים מהתאונות אצל מטפסים בארה"ב, בעשרים השנים האחרונות, היו תאונות גלישה!
גם אצלנו, מספר תאונות הגלישה בארץ גדול בהרבה ממספר תאונות הטיפוס, וכך גם אצל מטפסים, שאמורים להיות 'מקצועיים' יותר.
בגיא בן הינום, לפני מספר חדשים, נפל מטפס ונפצע קשה, כאשר שכח כי החבל שגרר אחריו, כדי להעביר בעגינת הטופ-רופ, קשור בקשר בוהן פשוט לרתמה. כשנשען אחורה, הותר הקשר והמטפס נפל.
ירכו של יניב, שטיפס טופ-רופ בעין פארה, נשברה מפגיעתה של אבן גדולה שנפלה מראש המצוק כאשר החבל הזיז אותה.
אין מחסור בדוגמאות נוספות לתאונות, וכדאי לכולנו ללמוד מנסיונם של אחרים, ולאמץ לעצמנו שיטות עבודה כאלה שיאפשרו לכולנו עיסוק בטוח יותר בספורט בו בחרנו.
בעלון זה מתפרסמת רשימתו של עידן פרץ על 'כמעט תאונה שארעה לו בזמן פעילות טיפוס בבית אריה. טיפוס בטוח לכולנו.

מיכה

çéìåõ îåáéì

המאמר מתאר פתרון למצב בו המוביל נפל, איבד את הכרתו ויש לחלצו, כאשר בן הזוג שלו (אתה), הוא היחיד בסביבה ועליו מוטלת עבודת החילוץ. ברור, שכאשר המוביל תלוי על עגינה שהיא במרחק הקטן מחצי אורך החבל מן התחנה, יש באפשרותך להוריד אותו עד לתחנה בה אתה נמצא, ולהמשיך בגלישה משם.
כאשר העגינה האחרונה, עליה תלוי המוביל, רחוקה יותר מחצי אורך החבל, מתעוררת בעיה ופתרון אפשרי שלה מתואר כאן. זהו פתרון כללי המתאים למצב הקשה ביותר, ובד"כ מספיק להשתמש רק בחלק מן השלבים המתוארים כאן, על פי הצורך. בכל מקרה עדיף להזעיק עזרה ולקרוא לצוות חילוץ אם אפשר.
שלב א: היחלצות מעיגון:
אם אמצעי החיכוך נמצא על עגינה נפרדת (על התחנה, למשל), נעילת אמצעי החיכוך תספיק (המונח 'נעילת אמצעי חיכוך' מתכוון לסידור המשאיר את שתי הידיים חופשיות, כך שאין צורך להחזיק את החבל, החיכוך גדול ואין אפשרות של זרימת חבל דרך אמצעי החיכוך). אם המוביל תלוי על אמצעי החיכוך המחובר ישירות לרתמה שלך, עליך לנעול את אמצעי החיכוך ולהעביר את העומס לרצועה (או פרוסיק) העוקפת אותך, המאבטח, ומחברת את חבל ההובלה ישירות לעגינה.
שלב ב: טיפוס אל המוביל:
הטיפוס אל המוביל יכול להיות בכל דרך שהיא. טיפוס חפשי עם אבטחה עצמית (פרוסיק, שנט, ג'ומר וכו'), עדיף על טיפוס על החבל במקרה זה כדי לא להעמיס את העגינה עליה תלוי המוביל. במקרה שאין אפשרות כזו (אם המסלול קשה מדי, למשל), עליך להגיע אל המוביל בטיפוס על החבל (כנ"ל: פרוסיקים, גו'מרים וכו'). כשהגעת אל המוביל עליך לבדוק את העגינה עליה הוא תלוי ולשפר אותה לפי הצורך, כך שלא תהיה סכנה של נפילה נוספת. לאחר מכן בדוק את מצבו של המוביל וטפל בו טיפול ראשוני במידת האפשר (חוסם עורקים או כל דבר דחוף אחר).
כעת, עליך לשחרר את החבל כדי שתוכל לגלוש עליו ולרדת מן המסלול. לשם כך עליך לתלות את המוביל על העגינה ולחבר אליה את החבל בנפרד. רצוי שתליית המוביל על העגינה תיעשה בעזרת קשר מרינר, כך שאפשר יהיה לאחר מכן להתיר את החיבור הזה תחת עומס. פתרון נוסף יכול להיות תליית המוביל על רצועה או פרוסיק וחיתוכם לאחר מכן (כדי להעביר את העומס אל החבל).
שלב ג: שחרור החבל והכנתו לגלישה:
רד למטה, אם בגלישה על החבל, או בטיפוס עליו (פרוסיקים). בהגיעך אל התחנה שחרר ממנה את החבל, פרק אותה וטפס בחזרה אל המוביל, תוך איסוף העגינות בדרך (ניקוי המסלול).
שלב ד: גלישה:
העבר את מרכז החבל בעיגון וגלוש עם הפצוע בצורה הבאה: מאמצעי החיכוך המחובר לחבל, הוצא שתי רצועות, שאחת מהן תתחבר אל הפצוע, והשניה אליך. על אמצעי החיכוך להיות בגובה העיניים שלך, ועל רגלי הפצוע להיות מעט גבוהות מרגלי המחלץ. אם המסלול אינו שלילי, כדאי שהפצוע יהיה על גב המחלץ ואז צריך להצמיד אותו לגב בעזרת רצועה ארוכה נוספת. גלוש עם הפצוע עד לקצה החבל, נעל את אמצעי החיכוך, בנה עיגון, התחבר אליו, משוך את החבל אליך, העבר אותו בעיגון וגלוש הלאה. המשך כך עד הקרקע (בקטע הגלישה האחרון ניתן כמובן לקשור את החבל לעיגון ולגלוש על כל אורכו ולא רק על מחצית האורך כפי שהיה בקטעי הגלישה האחרים).

.

זכור כי בגלישות ארוכות, ובמיוחד במולטי-פיץ' כשאי אפשר להתרחק מן הקיר, החבל נוטה להתקע בגלל חיכוך יתר בעגינות ועל הסלע ולעיתים קרובות קשה למשוך אותו מן התחנה הבאה. במהלך חילוץ חבל תקוע מהווה בעיה קשה אף יותר, ויש לנקוט את כל האמצעים כדי למנוע מצב כזה. כדאי כמעט תמיד להשאיר טבעת בעגינת הגלישה, כדי להפחית את החיכוך. לפעמים יש להשאיר גם רצועה להארכה כך שהחבל לא יעבור על שפת מדף או מדרגה (במיוחד בחבל כפול, שיש בו קשר באמצע המגדיל את סיכויי התקיעה).
חשוב לזכור שבכל מקרה אסור לקחת סיכונים, ולמחלץ אסור להפגע בזמן החילוץ, כי אז ישנם שני פצועים בשטח, ללא אנשים נוספים היכולים לעזור או לקרוא לצוות חילוץ.
בכל מקרה בו יש אפשרות להזעיק צוות חילוץ תוך זמן סביר (מספר שעות), זהו הפתרון העדיף (כמובן שיש להתחשב במצבו של הפצוע ולטפל בו לפי הצורך לפני הקריאה לעזרה).

.

הפתרון המתואר כאן הוא כללי. כפי שכבר נאמר, ייתכנו פתרונות פשוטים יותר במצבים שונים. בכל מקרה, יש לשקול את האפשרויות ולבחור בפתרון הבטוח והמהיר ביותר.

מבוסס על מאמרו של דניאל פייקס ז"ל שנפל אל מותו בקיץ 1989 באלפים הצרפתיים.
המאמר המקורי פורסם לראשונה בעלון המועדון האלפיני בקיץ 1993.

ëîòè úàåðä / òéãïôøõ

כעת, לאחר שהכל הסתיים, הדברים נראים אחרת. בראש מתרוצצות כל מיני אפשרויות פחות סימפטיות לסיום האירועים, וככל שאני מרבה לחשוב על כך אני משתכנע שללא מזל היתה מתרחשת לנגד עיני תאונה. מכיוון שאיני חושב שהמזל הינו אחד הגורמים שיש להביא בחשבון בבואי לטפס טופ-רופ, אני מנסה לנתח ולהבין את שארע ולנסות ללמוד ממקרה זה להבא.

שבת טיפוס, יום יפה לאחר הגשמים הרבים של סוף החורף ואנחנו בבית-אריה עם חניכים ליום טיפוס.
הכל מתנהל כשורה, פתיחת תחנות טופ-רופ, הגלישה למטה, ניקוי של המסלולים בזמן הגלישה מעפר ואבנים שנפלו בגשמים האחרונים. החניכים חובשים קסדות ומתחילים לטפס.

באחד המסלולים, בעודי עובר ליד המאבטחת ומעיר לה לזוז הצידה לבל תהיה מתחת למטפס, ומבקש מחברתה לעמוד בצד ולחבוש את הקסדה, נשמעת מלמעלה הצעקה "אבן". אני נחרד לראות שהחניך שטיפס וניסה לעלות באמצעות חריץ גדול, נופל ומתחתיו נשמט גוש סלע ענק וצונח מטה.
מטר האבנים הנובע מהתנגשות הבולדר הקטן במצוק, לא מאחר לבוא וכולל מקבץ מרשים של אבנים בגודל אגרוף, גושי סלע חדים ופלטה אחת גדולה, ברוחב מטר, הנופלים ומתרסקים לקרקע.
המטפס שניתק מהסלע צופה חסר אונים במתרחש, אולם היות והוא נזרק לאחור אין הוא נפגע כלל. חסרות אונים כמוהו ניצבות למטה המאבטחת שמטר האבנים חולף אותה ופוגע רק בקסדתה, וחברתה שעמדה בצד וכעת היא רוכנת ארצה, כפופה וכואבת מהאבן שפגעה בגבה.
איני מאחל לאף אחד לחוות את שניות החרדה שחולפות עד שמתבררת מהות הפציעה, שהיא קלה למדי - מכה יבשה בגב, ואף לא להתנסות בכל הרגעים שלאחר מכן עד שרופאה קובעת שאין כל חשש, אולם מסתבר שאלו לא המחשבות היחידות שיש לגלגל במוח בזמן שכזה, מסתבר שישנם דברים שאנו לוקחים כמובנים מאליהם בעת טיפוס שעלולים להשתנות במהירות.
והכוונה למה שמתרחש בעת שהמאבטחת מורידה את המטפס כלפי מטה ומגלה להפתעתה כי החבל התקצר בכעשרים מטרים. מטח הסלעים שירד חתך את החבל הפרוש על הקרקע וכעת יש להאריך אותו ולהעביר את הקשר דרך אמצעי החיכוך. פעולה זו חוזרת על עצמה עוד פעמיים כיוון שפגיעות נוספות מתגלות בחבל.

בשעות שחולפות לאחר מכן ניתן לגלות עד כמה דומיננטי היה המזל שליווה אותנו. בדרך נס לא נפגע המטפס מהסלע הנופל, ואך מקרה הוא שהאבן אשר נחתה על גב חברתו לא היתה גדולה יותר או כזו הגורמת לנזק בלתי הפיך. כמו כן מחריד לחשוב מה היה קורה לו היתה המאבטחת פחות ערנית ומאפשרת לקצה החבל להחליק דרך אמצעי החיכוך...

אז מה היה לא בסדר?
העגינות נבנו כהלכה, כולם חבשו קסדות והקפידו להיות מצדו של נתיב הטיפוס, המסלול היה מסלול מוכר ומטופס למדי, שלי עצמי היה העונג להוביל אותו לפני חודשיים ולהשתמש באותו סלע סורר כמדרך מצויין לרגל.
ובכן, עלינו לזכור כי עצם העובדה שטיפסנו עשרות פעמים את אותו מסלול ואנו מכירים בו כל זיז וחריץ, אין פירושה שהסלע נשאר זהה בכל פעם. הגשמים חורצים בו סדקים חדשים ומסיעים ממנו חלקי סלע ועפר שתמכו לעיתים בגושים גדולים. הצמחייה שעל המצוק מצמיחה שורשים אל תוך הסלע המבקעים אותו, פעמים רבות מבלי להותיר סימנים חיצוניים. אף אנחנו, שמטפסים על המצוק, מפעילים לעיתים כוחות בכיוונים בהם אותו גוש סלע הוא יותר חלש, או אף נופלים בכח רב על עגינות השוברות במעט את הסלע.
התופעה בולטת במיוחד במצוק לא מטופס או לאחר מספר ימי גשם.
בבואנו לטפס מסלול, גם אם אנו מכירים אותו היטב, עלינו להבין זאת ולעשות הכל על מנת של להשאר תלויים אך ורק בחסדי המזל:
יש להקפיד היטב על כל כללי הבטיחות ובפרט על מיקומו של המאבטח. מאבטח השוכב ברשלנות על הרצפה מסכן לא רק את עצמו אלא אף את המטפס.
ניקוי מסלול לאחר ימי גשם או תקופה ארוכה בה לא טיפסו עליו היא מטלה שרבים מתעצלים לעשותה, אולם ניתן לעשות זאת בזמן הגלישה על הטופ-רופ ולהבטיח כי דבר בלתי צפוי לא יתרחש.
לאחר נפילת אבנים מטה , בטרם הורידנו את המטפס מטה, יש לבדוק היטב את מצב החבל ולהאריכו במקרה הצורך. לנקודה זו לא ערים בדרך כלל, ממהרים להוריד מטפס שנפגע ובנקל קצה החבל יכול לחמוק מהיד.

הקפדה על כל אלו ובעיקר מודעות לבעיה אינם יכולים לבטל את הגורם הבלתי צפוי אולם יש בזאת משום צמצום הנזק האפשרי והקטנת הסיכוי שיום שמש יפה על המצוק יהפוך באחת ליום קודר...

òì çáìéí å÷ùøéí / àðãøéàä òðúé

שאלה: כשיש 'גשר' על פני המצוק, כפי שמצוי בשפע באיזורים קארסטיים, כלל מקובל אצל מטפסים הוא שאין לעגון בו על ידי העברת רצועה (sling) דרכו, כמתואר בציור 1, אלא רק ע"י שימוש באבן עיגון (chock) כמתואר בציור 2. מהם השיקולים שמאחורי כלל זה?

<u>תשובה:</u> הכלל המצוטט נקרא לפעמים 'חוק הגשר', או 'חוק הגשרים'. הוא מוצדק במרבית המקרים המצויים, אבל בפירוש אינו כלל שתופס בכל מצב. ישנם אף מצבים שבהם מסוכן לנהוג לפיו, ואין בשום פנים לקבל כלל זה באופן 'עיוור' כפי שמשתמע מניסוח השאלה. הרי ידועים לכולנו סיפורי המעשיות המשעשעים על חושם, המדגימים מה יכול לקרות כשמיישמים כלל באופן עיוור, ללא התוספת הקטנה של מעט מחשבה.

מטבע הבעיה ברור שמדובר בגשרים קטנים ולא חזקים ביותר, ונראה שהדימוי 'גשר' עשוי להטעות במקצת; הביטוי 'ידית של כד', למשל, היה בוודאי מיטיב להבהיר את החשש מפני שבירה. בכל אופן, זהו המינוח המקובל ולא נטרח לשנותו. באנגלית, אגב, מכונות עגינות מסוג זה threads, כלומר דימוי לחוט ומחט ולא לידיות של כדים.

עד איזה גודל של גשר צריך לנהוג בו בזהירות? נפוצה גירסה האומרת: "עד 3 ס"מ עובי". אבל גם את הכלל הזה כדאי לקבל קצת בהסתייגות; צורתו של הגשר חשובה לפעמים לא פחות מעוביו, והצליל שהוא משמיע כשמכים עליו קלות באבן יכול לפסול גשר בשל סדק בלתי נראה, אף אם על פי עוביו אמור היה להיות כשר.

מבנה של גשר הוא מבנה קמור. בדומה למבנים אחרים, כגון קשת או כיפה, הוא עמיד בעיקר במאמצי דחיסה אבל לא במאמצים אחרים (מתיחה, גזירה, כיפוף). נסה, למשל, לשבור ביצה של תרנגולת בכך שתלפות אותה ביד אחת ותלחץ; תופתע מהכ˙ח הרב שאפשר להפעיל עליה מבלי שתישבר. לעומת זאת קל מאד לשבור קליפת ביצה בצורה אחרת כלשהי, כפי שידוע לכולנו מחיי יום יום.

ולשאלה: בסידור המתואר בציור 1 הכח המופעל אנו בכיוון דחיסה, כמוסבר לעיל, ובנוסף לכך הכח כולו מוטל על הגשר. במקרה של נפילה הגשר עלול לא לעמוד במאמץ, ולכן סידור זה נחשב לבלתי בטיחותי. בסידור המתואר בציור 2, לעומת זאת, אפשר להניח שהעוגן נשען בעיקר על הקיר, כלומר על הזיזים הקטנים המהווים את החיספוס של הקיר, ורק במידה פחותה על הגשר עצמו. במקרה של נפילה יועבר רב הכח אל הזיזים האלה. בסידור העגינה המתוארת בציור 2, לכן, תפקידו של הגשר אינו לספוג את רב הנפילה, אלא רק לשמור על כך שהעוגן יישאר צמוד לאותם הזיזים. ברור שבתנאים אלה סידור 2 הרבה יותר נבון.

אבל זה לא השיקול היחיד. סידור 2 עדיף על סידור 1 אפילו אם העוגן אינו נשען דווקא על הקיר; באמצעות העוגן הכח יועבר אל הגשר בנקודה קרובה לקיר (מנוף קטן, סיכויי שבירה קטנים יותר) בו בזמן שבסידור 1 הרצועה נוטה להסתדר כך שבמקרה של נפילה הכח יופעל על הגשר בנקודה רחוקה מהקיר. זה אומר מנוף יותר גדול ויותר סיכויים לשבירה.

עד כאן השיקולים שמאחורי 'חוק הגשר'. אבל, כאמור, ישנם מצבים שבהם כלל זה אינו תופס, והנה מספר דוגמאות להבהרת העניין.

1. אם העוגן תפוס בגשר עצמו (ציור 3), מופעל על הגשר כח כמו בהעברת רצועה (ציור 1), למרות השימוש בעוגן, ובנוסף לזה נושא הגשר גם פיתול מיותר ומסוכן. מצב זה, לכן, עוד פחות מומלץ מאשר העברת הרצועה ללא עוגן כמתואר בציור 1.
2. ברור גם שאין להעביר את העוגן מלמטה (ציור 4) אלא רק מלמעלה (ציור 2) כדי למנוע שהחבל, או הכבל, יקבל כיפוף בנקודת המגע עם הגשר. בכיפוף כזה יופעל תמיד כח על הגשר.
3. מצב מסוכן במיוחד נוצר ע"י כיפוף מעין זה אם העוגן תפוס בנקודה אחרת, שאינה על העוגן עצמו (ציור 5).הגשר עשוי אז לשמש כ'גלגלת' ובמקרה של נפילה יופעל עליו כח שהוא עד כפליים מכח הנפילה. גם במצב זה עדיף כבר להעביר רצועה בגשר, בניגוד ל'חוק הגשר' המצוטט בשאלה.
4. ומה קורה אם בקיר שמאחורי הגשר אין זיזים, כלומר שהוא קיר במיוחד חלק? קטעי קיר חלקים במידה מפתיעה מצויים לעיתים קרובות במפלים יבשים, הן בגרניט של סיני והן באבן הגיר האופיינית לצפון ארץ ישראל. העוגן עשוי אז לשמש כיתד שבזמן נפילה יפעיל על הגשר מאמץ כלפי חוץ (ציור 6). למעשה, אילו היינו מעוניינים להרוס את הגשר מסיבה כלשהי, השיטה הפשוטה ביותר הייתה לתקוע יתד ולהכות עליה בפטיש. לכן, בעגינות בגשרים כדאי להימנע משימוש בעוגנים 'יתדיים' כגון סטופר או רוק, ולבחור דווקא בהקסים, טריקמים, או אפילו סתם קשר ברצועה.

   ועוד טיפ: עוגנים אסימטריים, כמו טריקמים, כדאי תמיד להניח כך שהצד של הרצועה יהיה כלפי הקיר, ולא כלפי הגשר; למאמץ האפקי אין זה משנה, אבל המאמץ האנכי ירוכז אז בקיר, ולא בגשר. זה עשוי להגביר בסדרי גודל את חוזקה של העגינה.
5. אם הגשר אנכי (ולא אופקי כמו בכל הדוגמאות הקודמות) על פי רוב עדיף דווקא להעביר רצועה סביב הגשר ללא שימוש בעוגן, בניגוד גמור ל'חוק הגשר', כי הרצועה תפעיל אז את הכח על ה'רצפה', ולא על הגשר עצמו (ציור 7). במילים אחרות: גשר אנכי- יש להתייחס אליו כאל קרן (spike), עם היתרון הנוסף שהוא סגור בקצה העליון ולכן הרצועה לא תישלף בטעות כלפי מעלה. בגשר אנכי כזה כדאי לבחור ברצועה דקה, או אפילו בחבל דק (כגון חבל לפרוסיק, ציור 8) כדי לוודא שלא יופעל כח על הגשר עצמו אלא רק על הרצפה.

   לא נוסיף עוד דוגמאות למצבים שבהם הכלל הנדון אינו תופס, בוודאי הובהרה הטענה המרכזית: אם רוצים לנצל גשר עבור עגינה (threading), לא מספיק לזכור באופן מכאני את חוק הגשר: "יש לעגון בעזרת עוגן ולא רק ברצועה", אלא כדאי גם לחשוב באיזו נקודה ובאיזה כיוון יופעל הכח במקרה של נפילה, להקפיד שהכח יופעל ככל האפשר לא על הגשר עצמו, ושהחבל של העוגן (או הכבל שלו) לא יקבל כיפוף בנקודת המגע עם הגשר

עצה של קלושאר: אם הגשר עשוי להישבר - אל תישן תחת הגשר!